

имна приказка.

Бѣше единъ много студенъ зименъ день. Ученицитѣ едваможаха да отидатъ на училището. Незабѣлѣзано учебното врѣме измина. На връщане всички ученици съ книжкитѣ подъ мишницитѣ, завити добръ съ горнитѣ си дрешки бързаха да се прибератъ по домоветѣ си за да се постоплятъ.

Сжщо и ученикътъ Иванчо заедно съ сестричето си, което трепереше отъ студъ, ускоряваха стѣпкитѣ си за да се прибератъ по скоро у дома. Съ голѣма мъчнотия едвамо стигнаха въ къщи. Добрата имъ майка ги очакваше съ нетърпение.

Щомъ пристигнаха, тѣхната майка ги заведе край огнището. Слѣдъ като се постоплиха, малкитѣ трудолюбиви ученици, не забравиха да взематъ своитѣ читанки за да си научатъ утрѣшнитѣ уроци.

Иванчо бѣше ученикъ отъ трето отдѣление, а малката Петрушка — отъ I отдѣление.

Слѣдъ вечерята, прилежнитѣ ученици, приповториха още по единъ два пѣти уроцитѣ си, прибраха учебницитѣ си, та ги поставиха на опрѣдѣленото имъ мѣсто.

Увѣрени, че приготвиха доста добръ утрѣшнитѣ уроци, малкитѣ братчета пожелаха да изслушатъ нѣкоя отъ приказкитѣ на тѣхната мила баба. Баба имъ се съгласи. Попита ги коя приказка искатъ да имъ я разкаже.

— Оная за малкитѣ зайчета, — каза малката Петрушка.

— Тазъ приказка я знаемъ много хубаво, ако обичашъ разкажи ни оназъ за ежа, миличка бабо, — каза Иванчо.

Тѣхната обична баба не ги остави да се прѣпирастъ повече, та имъ каза да слушатъ приказката за лѣнивия ученикъ.